

POESIA

Alfons Navarret i Xapa
El poema no és una casa

Meteorα

Alfons Navarret i Xapa

El poema no és una casa

Pròleg de Miquel Àngel Lladó Ribas

Editorial
Meteorα

EL POEMA NO ÉS UNA CASA
© Alfons Navarret i Xapa, 2020

Reservats tots els drets d'edició per
© Editorial Meteora, SL
Barcelona
www.editorialmeteora.cat
contacte@editorialmeteora.com

Primera edició: setembre de 2020

ISBN 978-84-120603-7-9
Dip. Leg.: B.13065-2020

Pròleg: © Miquel Àngel Lladó Ribas
Il·lustració de la de coberta: Mónica Molina Prados

Disseny gràfic i producció: Editorial Meteora SL
Impressió: DC Plus, Sant Andreu de la Barca

SENSE L'AUTORITZACIÓ ESCRITA DE L'EDITOR, QUEDA RIGOROSAMENT PROHIBIDA,
SOTA LES SANCIONS ESTABLERTES PER LA LLEI, LA REPRODUCCIÓ TOTAL O PARCIAL D'ÀQUESTA OBRA
A TRAVÉS DE QUALSEVOL PROCEDIMENT MECÀNIC O ELECTRÒNIC,
INCLOENT-HI LA REPROGRAFIA, LA DIFUSIÓ PER XARXES TELEMÀTIQUES
I LA DISTRIBUCIÓ D'EXEMPLARS D'ÀQUESTA EDICIÓ
MITJANÇANT LLOGUER O PRÉSTEC PÚBLICS.

El poema no és una casa

Dijous, avui

Un llum verd
d'un carrer solitari,
on la mirada perpetua
l'instant
i hom comença a fugir
arran les veles.

S'acaba el món petit
d'uns pocs calaixos,
més que buits
indefensos.

Però el temps es retracta
la pell i estira,
des de pantalles de fons
d'òxid, el seu particular buit.

El buit s'expressa amb
un sol diamant,
i en un dolor de plàstic
és que hom edifica
la laxa utopia
d'uns corredors de fum.
I en el paper, una angoixa
que creix el seu absurd diccionari.

Imagina

No obrí la finestra,
no deixà calç a la llet,
embriac que fou,
i el seu cor dormia
l'equipatge de paüra
i d'insomni potser,

no evaporà aquell dia
en velers envellits de carícia
i, si fou carícia,
immediatament ho negà:

el cos era ert, i fou
un colp més optimista,
mentre signava aquell dia
unes hores exactes
i un color, com de feix
de núvol, en un llit astorat,

no digué que calia
tallar i retallar naufragis,
i qui sap si per això no en feu res
d'una mort bellíssima i frenètica.

Silencis

Abans de tocar
els músics callen,
com abans de fer l'amor
les parets han de gastar
la seua paciència de calç
en un color de confusió aparellada
i d'impaciència.

I no calia
el coltell del violí,
però la solució fou,
per primera vegada,
un toc d'oli verge extra,
un paisatge de fustes mortes,
i algun pizzicato estirat
més del compte.

Si hom mirava, era per
desídia,
i el director
tancà els ulls i feu sonar
els discs dels vidres
i, dins l'onada, una mort
en miniatura.

Por i tendresa

S'ha aixecat
i mira:

tot és allà,
a fora...

Tot el món i tots els llavis.
El dolor i aquesta pèrdua
romanen amb ell,
vora el llit i la flama
encongida, i la distància
creixent a cada instant.

I no ha sabut si tot
és suficient per perllongar
el temps de constatació
de l'ampla superfície
d'un bes en caiguda lliure.

De nou, hi ha
l'allà de fora,
l'il·limitat i castrat paisatge,

belleses i ert i dolçor,
tot en un regust de mel i bombeta
que s'apaga i deixa un sac
de fosca i llum de plom.

De nou, avui

Avui no és en va
la soledat

JORDI SARSANEDAS. *L'enlluernament, al cap del carrer*

És estúpid, el dau,
si cau com la civada,
si profana aquell cos
de mirada erta i senzilla,

si el dolor ha volat,
com volent un refugi
entre llavis, i immerescudament
suïcides, i suïcidis
d'etiquetes de cars mercadejos
on hom ofereix el possible
mitjançant la nit,
o el possible
mitjançant la vida,

si la vida
prou bé que fa
amb el guany de misèria, i l'hostal
mal comptat, si ni tan sols aparenta
els dolors que li calen per suportar
ni l'ombra que l'acompanya.

Cridada perduda

Volgué penjar...
però el to,
exquisidament neutre,
l'obliga a prendre un anhel
que no era seu.

Una veu li demanava el nom,
i aquell gest d'orquídies brutes
amb què doblegar la nit
en una meitat de ferros
oxidant-se dins la pell,
i tot, llavors, fou pell,
blanc i un coltell de remors
i melodies rancunioses
ran les taules més caduques
d'aquella part d'univers
passat per somni.

Fou recomptat el temps,
i caigueren plats de l'escumera,
i caigueren versos dels pitjors llavis,
i de la nit cupons d'estalvi,
i de la taca d'absurd pintures.

Un mal dia

És rar, però avui
cal tindre un mal dia.

Ell observa rierols
empassant-se mosques,
i naufragis pels funerals,
i alguna incerta alegria,
com copsada pels anuncis
que hom s'engoleix, a poc
a poc, i amb un cert
regust a carn cremada.

L'horror es fa sentir,
però el temps dorm
en sacs de papers rebregats,
on la pluja s'esqueixa,
i ni la inspiració
ve a ser un colp incert
de lascívia.

Als carrers, el nu monòton,
senyals de fanals burletes
i calendaris que han perdut
colors i dies,
i bona part de la vergonya.

Pell d'aram

Tot ha estat
un moment,
el besllum, el paisatge,
una bala, el vidre...

Tot, un moment.

I la sensació perduda,
com d'haver naufragat
d'aquest breu glop de cendra.

Hi ha dies que moren
amb l'ham d'un desig
imperdonable,
i ella pensa cada instant,
com si per darrera vegada
l'amor es poguera vessar d'un got
mig badat
i en un delicat equilibri,
i anar corrent estacions i pàgines
no escrites
i, dins la cambra, sobreviure.

I quasi que es desfà,
com el gel abonyegat
dins de l'ull de la llàgrima.